

Jedna sam od idejnih začetnica, sudjelovala u organiziranju i osnivanju naše udruge. Četiri godine radila sam kao dopredsjednica udruge. Sada mislim da mogu reći da sam aktivna članica, radim direktno sa oboljelima, a svakodnevno sam u kontaktu s njima i njihovim obiteljima. Dobro poznajem potrebe naših korisnika, a i problematiku rada i funkcioniranja udruge u ovim teškim vremenima.

Dakle, 10.07.2008. udruga je osnovana sa 13 članova osnivača, velikim entuzijazmom i plemenitim ciljem. Od tada broj članova je uvijek u porastu, bez obzira što nas mnogi brzo i prerano napuštaju, te nas trenutno ima blizu 100 (devedeset i nešto, broj varira iz dana u dan). Mogu ponosno reći da se u tih 5 godina nitko nije ispisao, a oni koji su otišli, otišli su zato, jer su na žalost izgubili borbu sa bolešću.

Po osnivanju nismo imali ni jedne kune. Račun smo otvorili tako, što smo mi osnivači uplatili prvu članarinu. U pomoć su nam prvi pritekli predsjednik udruge (i sam oboljeli i liječeni) dajući nam svoju kuću za službeno sjedište udruge. Općina Klenovnik nam je iz svog skromnog proračuna uplatila prvih 1000 kn, na tek otvoreni prazan račun. Zatim **Bolnica Klenovnik koja nam je dala prostor, opremu, svu logisticu ku potporu** za sve aktivnosti koje smo provodili (predavanja, skupštine, akcije „Korak ispred raka pluća“, razne aktivnosti itd). Dobro znamo da smo morali plaćati prostor opremu, režije, telefon, internet, uredski materijal itd ...da ne bi mogli pokriti sve troškove za aktivnosti koje smo provodili (a bilo ih je puno).

Akcije kao što su „Korak ispred raka pluća“ van bolnice, ni bez pokroviteljstva bolnice ne bi mogli provesti. U našem radu i rezultatima rada vrijednost su prepoznali mnogi: mediji koji nas uvijek prate u svemu, grad Ivanec, Županija Varaždinska i još mnogi sponzori i donatori. Kad sve to zbrojimo – veliki je posao vođenje dokumentacije, organiziranje aktivnosti, traženje sponzora itd... Ali sve to je samo popratni dio posla. **Nas je glavni zadatak je bolestan članovjek, njegova obitelj, prepoznavanje njihovih potreba**, informiranje, educiranje, omogućavanje razmjene iskustava, pružanje moralne podrške – to im je najpotrebnije i moramo im biti stalno dostupni.

U tom djelu (najvažnije) posla u udruzi moramo biti spremni na to da nismo bitni mi, nas i članove, potrebe, nas i članove za promocijom, nego je bitan nas svaki korisnik. Moramo prepoznati njegove članove i potrebe i djelovati na način da svakomu adekvatno pomognemo.

Mi, koji to svakodnevno radimo znamo koliko je to teško kad radimo sa većom grupom ljudi, (a mi nismo psiholozi). Moramo uvijek program prilagoditi tako, da ga svi mogu pratiti fizički te da svako tu nađe način da se opusti i da bude sretan.

Mislím da i u ime predsjedništva udruge mogu pozvati sve ljude dobre volje koji su spremni na taj način raditi u udruzi u korist naših oboljelih, neka dođu i uključe se u udrugu.

Na kraju mogu reći da sam uz sve teškoće u četiri godine u organizaciji rada udruge i radu s oboljelima, a sada samo u radu s oboljelima, veoma zadovoljna rezultatima rada koje je udruga postigla. Iza nas su brojne aktivnosti, koje sve možete vidjeti na ovoj našoj stranici. Financijsko poslovanje nam je također uvijek pozitivno i svake godine si možemo dozvoliti organizaciju dva jednodnevna izleta, gdje naši korisnici ne moraju ništa platiti, samo doći i dobro se zabaviti, razmjenjivati iskustva i stjecati nova prijateljstva.

Kako bi vam što jasnije prikazala koliko je važan individualan pristup svakom onkološkom bolesniku u prilog vam stavljam rad na temu „[Etička ki odnos prema onkološkom bolesniku](#)“. U tom radu nisu samo moja razmišljanja i riječi, tu su i mišljenja poznatih hrvatskih, europskih i svjetskih stručnjaka (onkologa, psihologa, etičara.....), a ja sam ih samo skupila jedan mali dio u ovu prezentaciju.

Stefanija Pintarić